

Sygn. akt II K 195/17

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

przy udziale : ----

po rozpoznaniu w dniu 3.08.2017 r., 21.09.2017r., 28.09.2017r.

sprawy:

J. F. syna K. i J. z domu K.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 stycznia 2017 r. o godzinie 10:50 w miejscowości P. gm. S. kierował pojazdem mechanicznym tj. samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 0,41 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

- oskarżonego J. F. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat z wyłączeniem pojazdów do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kat. T;
- na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1.01.2017 r.;
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 złotych tytułem kosztów sądowych.

II K 195/17

UZASADNIENIE

W dniu 1 stycznia 2017 roku, funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w K., w miejscowości P., zauważyli kierującego J. F. samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Oskarżony jechał od kierunku miejscowości M. w kierunku S.. Znajdując się w odległości około 50 metrów, na widok radiowozu, nagle skręcił na

wjazd do posesji P. i zatrzymał się przed zamkniętą bramą. Policjanci podjechali do oskarżonego, nie tracąc z nim kontaktu, po czym go wylegitymowano i sprawdzono jego tożsamość.

Z uwagi na podejrzenie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, oskarżony został przebadany urządzeniem typu A. I. z wynikami: 0,41mg/l, 0,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, z czasem pomiaru odpowiednio o godzinie: 11.00, 11.16.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego, karty 10-12, protokół badania, karta 2, zeznania świadków M. W., k.49 i 111v-112, J. N., k. 112-112v, B. M., k.112v.

W związku z powyższą okolicznością, kolejne badanie wykonano na terenie K. w K. przy ulicy (...), za pomocą urządzenia typu Alkometr A 2.0 z wynikami 0,28 mg/l i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, odpowiednio o godz. 12.06 i 12. 10.

Dowód: protokół badania, k. 4.

M. K. zam. (...) w gminie S., zabezpieczyła na miejscu samochód oskarżonego, składając przy tym pisemne oświadczenie potwierdzające fakt kierowania nim przez oskarżonego J. F..

Dowód: pisemne oświadczenie, k. 6.

Oskarżony J. F. posiada wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest mechanikiem. Utrzymuje się z własnego gospodarstwa rolnego z którego uzyskuje dochód w wysokości 500 złotych miesięcznie. Żonaty. Posiada czworo dorosłych dzieci. Nie karany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego, karty 112 akt, informacja z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 11.

Oskarżony przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w dniu 18 stycznia 2017 roku, przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia w których opisał przebieg zdarzenia, według których poprzedniego dnia tj. w S. spożywał do północy alkohol.

W Nowy Rok, gdy wstał czuł się dobrze i nie sądził, że może znajdować się jeszcze pod wpływem alkoholu. Posiada gospodarstwo rolne i hoduje zwierzęta a tego dnia musiał jechać do weterynarza z powodu choroby zwierzęcia. Po pouczeniu o możliwości złożenia wniosku w trybie z art. 335 k.p.k., przychylił się do niego, godząc się na grzywnę 100 stawek po 10 zł każda, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii (...) w ruchu lądowym na okres 3 lat, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł na wskazany fundusz. Złożył w tej kwestii pisemne oświadczenie (k.15).

Natomiast przed sądem nie przyznał się do winy. Korzystając ze swoich uprawnień odpowiadał jedynie na pytania obrońcy. Wyjaśnił, że pojazdem tego dnia kierowała żona, gdyż nie czuł się trzeźwy. Gdy żona zobaczyła przed miejscowością S. światła błyskowe radiowozu (tzw. koguty), to miała spanikować i dlatego skręciła na mostek, zatrzymując się dwoma kołami na szosie a dwoma na mostku. Oskarżony kazał jej wówczas przejść szybko na stronę pasażera i wyjść do kościoła a on poszedł do kolegi. Następnie policjanci poddali go badaniu na trzeźwość i pytali czy to on kierował samochodem, na co odpowiedział twierdząco, chcąc chronić żonę, gdyż nie miała prawa jazdy.

Jedynie pierwsze wyjaśnienia J. F. uznano za wiarygodne. Znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym wskazanym przy ustaleniach, w tym w szczególności w zeznaniach świadków policjantów. Są one logiczne i jasne. Wyjaśnienia te korelują z przekonującymi zeznaniami świadków funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego. M. W. zeznał, iż jest pewien, że kierował pojazdem oskarżony, wskazując przy tym szczegółowo na okoliczności zdarzenia. Również świadek J. N. potwierdził fakt kierowania pojazdem przez oskarżonego a nadto wskazał na relację J. F., który powiedział wówczas, że wypił tylko trochę a żona namówiła go, żeby jechali do kościoła. B. M. zeznał, że z oskarżonym był cały czas kontakt wzrokowy a oskarżony nawet nie zaprzeczał,

iż kierował pojazdem. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż z uwagi na zaktualizowanie się przesłanek z art. 389 §1 k.p.k., po ujawnieniu tych wyjaśnień, oskarżony odmówił ustosunkowania się do nich.

Natomiast celem wyjaśnień złożonych przez J. F. na rozprawie było jedynie uniknięcie odpowiedzialności karnej. Za nieprawdziwe sąd uznał jego twierdzenie, że samochodem marki C. (...) kierowała wówczas jego żona M. F.. Znamionym jest, iż osoba ta zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed sądem - jako osoba najbliższa wobec oskarżonego - skorzystała z prawa do odmowy złożenia zeznań. Aczkolwiek zawnioskowani przez obrońcę świadkowie, tj. T. L., W. L., zaprzeczyli aby kierującym był oskarżony, który według ich relacji siedział na tylnej kanapie, to jednak zeznania te zostały uznane za niewiarygodne. Przede wszystkim są one sprzeczne z zeznaniami świadków: W., N. i M., ale są również sprzeczne częściowo między sobą, gdyż T. T. (1) zeznał, że oskarżony miał wysiadać z pojazdu przez tylne lewe drzwi a według T. T. (2), oskarżony wysiadł na prawą stronę. Z oczywistych względów sąd odmówił waloru wiarygodności zeznaniu T. T. (2), gdyż wskazywana odległość różniła się od tej, o jakiej zeznawali policjanci. Ponadto okoliczność, że nie widziała kto kierował samochodem C., wy tłumaczyć można nie tylko różnicą w wieku i związanym z tym naturalnym pogorszeniem jakości widzenia, ale także przebywaniem tam w innym celu i charakterze niż policjanci.

Ponadto logiczna ocena przebiegu zdarzeń a także zasady doświadczenia życiowego i zawodowego wskazują na ich niewiarygodność. Przypomnieć należy, że oskarżony składał wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym po upływie okresu ponad dwóch tygodni od zdarzenia i gdyby rzeczywiście nie był on kierującym pojazdem, to miał sporo czasu, żeby przemyśleć sprawę i już na tamtym etapie postępowania karnego, wskazać organom ścigania swoje zastrzeżenia. Nawet gdyby uznać za prawdziwą wersję oskarżonego, że to jego żona kierowała pojazdem, to należałoby odpowiedzieć sobie na pytanie, jaki był cel jego zachowania skutkującego wzięciem na siebie odpowiedzialności za przestępstwo, wobec alternatywnej odpowiedzialności małżonki jedynie za wykroczenie drogowe.

Reasumując na podstawie zrekonstruowanego stanu faktycznego i rozważań, wina i sprawstwo oskarżonego J. F. nie może budzić wątpliwości.

Według art.178 a §1 k.k. kto, znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Wymierzona kara spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym w szczególności odzwierciedla znaczny ładunek społecznej szkodliwości czynu. Jako okoliczność łagodzącą potraktowano dotychczasową niekaralność za przestępstwa. Kara grzywny w orzeczonym rozmiarze jest adekwatną reakcją w relacji do wagi naruszonych przepisów i uwzględnia sytuację materialną a także rodzinną oskarżonego. Ponadto sąd zobowiązany był do orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze czasowym nie mniejszym niż na trzy lata na podstawie art. 42§2 k.k. Tak więc orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów jest w najniższym z możliwych rozmiarów czasowych jego obowiązywania. Ponadto pomimo zasady z art. 42§2 k.k. wyłączono z tego zakazu pojazdy do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kat. T. Obligatoryjnym składnikiem wyroku było orzeczenie na podstawie art. 43a§2 k.k. świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej również w kwocie najniższej w przypadku popełnienia czynu z art. 178a§1 k.k. czyli w wysokości 5000 zł. Zarazem na podstawie art. 63§4 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono okres faktycznego zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 stycznia 2017 roku.

O kosztach sądowych orzeczono a podstawie art. 627 k.p.k. obciążając nimi oskarżonego. Wysokość ich ustalono na podstawie art. 3.1. ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (100zł), §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku, w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (2x20 zł), §3.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 2014 roku, w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (30 zł), §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku, w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania

oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (4x20), t.j. łącznie 250 zł.